

historien skal afgøres i Løbet af saa Minutter, til det uheldige i, at man, naar Publikum strømmer til de forskellige Baase, maasse 10—12 Baase, under Forhold, hvor det er meget vanskeligt at udøve nogen Kontrol, saa ved et Støn skal stille Publikum i dem, der ere under, og dem, der ere over 18 Aar. § 5 er ikke fremsat af den højtærede Finansminister i det andet Ting, den er fremkommet ved privat Initiativ. Selv om man sympatiserer med Tanken — hvad den højtærede Finansminister vel gjorde — saa maatte man kunne naa det, som man egentlig tilsigter, paa en noget anden Maade, idet det jo er overladt til Finansministeren at give Tilladelsen, og den Tilladelse maatte ved Forhandling med paagældende Klub eller Selstab kunne gives saaledes, at Klubben gaar ind paa at forpligte sig til efter bedste Evne at paaje, at der ikke ved dette Totalisatorspil finder den Ulempe Sted, man her har haft i Sinds at forhindre. Derved tror jeg, at man vil kunne naa Maalet uden de mange Rivninger, Politisager o. s. v., som let ville opstaa, hvis man indsætter en saadan Straffelause, der jo maatte betragtes nogenlunde som andre Straffebestemmelser. — Jeg skal altsaa anbefale det høje Ting at vedtage disse Endringer. Lovforslaget selv skal jeg ikke sige noget om. Det vilde jo være ganske heldigt, om Statskassen kunde faa den Indtægt, naar man overhovedet ikke mener, at burde stille sig paa det Standpunkt: Fuldstændigt at forbyde det Spil, her er Tale om.

Juslitsministeren (Melleman):

Jeg er anmodet af den højtærede Finansminister, som for Øjeblikket er beskæftiget i Folketinget, om at varetage hans Tare i denne Sag. Jeg skal da tillade mig at bemærke med Hensyn til de stillede Endringsforslag, at det Endringsforslag, som gaar ud paa i § 4 at forandre 500 Kr. til 200 Kr., haves der ingen Betænkelse ved, særlig ogsaa fordi der jo i § 5 om Mulkten indholdes den Bestemmelse, at det Beløb, som kan antages at være fravesaget Statskassen, bliver at erstatte. Derfor vil det vel være tilstrækkeligt, at Mulkten ansættes til 200 Kr. Dette Endringsforslag haves der altsaa ikke noget at erindre imod. — Hvad derimod angaar det andet Endringsforslag, om at lade § 5 udgaa, kan jeg ikke anbefale det høje Ting at gaa ind derpaa. Jeg tror for det første ikke, at det samme Resultat kan opnaas ved Klausuler ved Tilladelsens Meddelelse, saaledes som den ærede sidste Taler mente. Paragraffen kom frem i det andet Ting, netop fordi man mente,

at der ikke i Lovforslaget var tilstrækkelig Hjemmel for Finansministeren til at sætte saadant noget ind i Tilladelsen. § 2 siger, at Tilladelsen kan gives paa den i § 1 nævnte Betingelse, men det er kun den Betingelse, at der skal betales 5 pCt. til Statskassen, og i andet Stykke af § 2 staar der kun, at der til Tilladelsen kan knyttes de nærmere Betingelser, som Finansministeren finder Grund til at stille for at sikre sig den rigtige Afgifts Erlæggelse. Derfor gif man ud fra, at der i § 2 ikke habdes fornøden Hjemmel til i Tilladelsen at indsætte en saadan Klausul som den, at man ikke maatte tillade Dreng eller ganske unge Menneker at deltage i Totalisatorspillet, og derfor ansaa man det for nødvendigt, naar man vilde opnaa dette Djemed, at man maatte have en særskilt Bestemmelse i Lovforslaget derom, og dette er Grunden til, at § 5 kom derind.

Jeg tror heller ikke, at de Indvendinger, som kunne gøres mod § 5, i og for sig have saa stor praktisk Betydning, som den sidste ærede Taler ved første Behandling udviklede. Først og fremmest skal jeg fremhæve, at det jo formentlig fremgaar af hele Sammenhængen i Lovforslaget, at den, som efter § 5 kan straffes, er kun den eller de, der holde Totalisator, men ikke andre. Skulde man finde, at det Spørgsmaal er tvivlsomt, vil Tvivlen i den Henseende let kunne afhjælpes ved en Endring til 3dje Behandling. Man har som sagt aldrig ment andet med Bestemmelsen, end at Ansvarret paahviler den eller dem, som holde Totalisator. Men naar det fastholdes, ses det egentlig ikke, at der kan være saa stor Ulempe forbundet med Bestemmelsen; thi det er jo dog noget, som man har mange andre Eksempler paa, at en saadan Albersbestemmelse er afgørende. Hvis man f. Eks. vil tage Særnbanen, er der alle Begne Bestemmelser om, at Børn af den og den Alder ikke kunne gaa paa Barnebillet, og den Bestemmelse kommer man jo meget godt ud af det med i det praktiske Liv; den foranlediger ikke, at man altid maa rejse med sin Døbeattest i Lommen, eller andre saadanne Vanskeligheder. Der hører man sig ad paa den Maade, at den, som sælger Billeder, stonner over Personens Udseende, og derefter afgør han, om han tror at kunne sælge vedkommende en Barnebillet eller maa forlange, at der skal løses Bøtsenbillet. Større tror jeg heller ikke, Vanskeligheden er her. Men naturligvis kan det hændes, at en Gang imellem en Person kan komme til at spille med, skønt han ikke er fulde 18 Aar, ligesom det ogsaa imellem kan hændes, at en med